

[Hvidberg.]

som udelte 6. og 7. klasser med særundervisning i 7. klasse i de fag, der er nødvendige for at komme over i eksamensmellemskolen, så skal man nu efter den ændrede bestemmelse foretage den milde deling ved større skoler, det vil sige skoler, hvor der er to eller flere 5. klasser. Men herfra er der så en række undtagelsesbestemmelser. Nogle 5. klasser skal alligevel gå videre som udelte 6. og 7. klasser.

Hvad er nu denne berømmelige „milde deling“ for noget? Man har hørt noget om „blød“ undervisning, og nu hører vi om „mild deling“, og vi når vel videre med årene. Den milde deling er i virkeligheden, for at sige det kort og bramfrit, et sentimentalt, men uklart udtryk for en ren taktisk bestemmelse. Den højtærede undervisningsminister har ved flere lejligheder forklaret udtrykket på den måde, at når der f. eks. i en skole er 6 parallelle 5. klasser, og børnene rykker op i 6 6. klasser, så skal de fordeles i disse klasser, så der bliver f. eks. 2 boglige klasser, 2 klasser på prøve — man ved foreløbig ikke, hvad det bliver til med dem — og 2 klasser, som er ikke-boglige. Ja men det ser virkelig ud som en skarp deling, netop det, vi har hørt ministeren tidligere med så megen patos kæmpe mod — den skarpe deling skulle vi ikke have. Men i sin fremsættelsestale sagde den højtærede minister bl. a.: den milde deling er ikke en deling i klasser, men en hensigtsmæssighedsforanstaltning med det formål at gøre arbejdet lettere, og videre siger han: der skal i alle klasser være adgang til undervisning i sprog og matematik, og ingen børn skal på forhånd være afskåret fra ved det 14. år at overgå til realafdelingen.

Ved det møde, ministeren havde med Danmarks Lærerforening og med ordførerne den 15. april, forsikrede han det samme. Jeg noterede det selv ned: de skal alle sammen have chancen for at komme op i realafdelingen. Ja men så må jeg forstå det på den måde, at så skal de alle sammen læse efter de samme læse- og timeplaner, ellers går det jo da ikke. Efter dette må man ganske vist indrømme, at den skarpe deling altså ikke er så skarp, for så er der i virkeligheden ingen deling, men en række parallelle ligestillede klasser. Efter min mening er imidlertid det, man her tilstræber, nemlig

en delt enhedsskole eller en delt skole, der er udelt, lige så meget en contradictio in adjecto som f. eks. en firkantet cirkel.

Ministeren tror — det er det udtryk, han bruger — at det, han her har udpønsket, vil give lunere og lettere arbejdskår for hele skolen. Over for denne tro stiller jeg en sikker forvisning om, at denne ordning eller mangel på ordning vil medføre megen forvirring og i mange tilfælde også blive pinlig for lærerne og sårende for eleverne. Det er jo i virkeligheden lærerne, der skal påtage sig ansvaret for denne op- eller nedvurdering af eleverne, der her skal foretages under hensyn til forældrenes ønsker, som det hedder. Det er for meget forlangt af lærerne. En far sagde til mig forleden dag: ja, nu er altså min drengs fremtid lagt i hænderne på en tilfældig lærer. Dér har vi det allerede. Den milde skarpe deling efter skolens skøn og forældrenes ønsker vil give anledning til mangfoldige vanskeligheder mellem skole og hjem. Beskyldningen mod en lærer for, at han „gør forskel“, opstår let under sådanne forhold. Ministerens mål var jo også, at folkeskolen skulle være fri for pres fra efterfølgende eksamensskole. Men nissen flytter med. I den her foreslåede skoleafdeling vil presset fra eksamensskolen blive så stærkt som nogen sinde. De har jo alle sammen deres chance for at komme op i realafdelingen. Den skal varetages, og den skal også varetages af lærerne, og de, der efter 7. classes afslutning ikke kommer der, men havde håbet derpå, vil føle bitterhed, og mange af dem, som kommer op i 1. realklasse, vil ikke kunne følge med dér, men må så rykke tilbage i en såkaldt frivillig 8. klasse eller helt gå ud af skolen. Deres bitterhed vil ikke blive mindre, det behøver man ikke at være særlig profet for at kunne forudse.

Der er imidlertid som nævnt undtagelser fra reglen om den milde deling. I virkeligheden er der rige muligheder for at undgå den og i stedet for få en udelt skoleform indtil afslutningen af det 7. skoleår. Jeg skal her blot hæfte mig ved den sidste undtagelsesbestemmelse. Hvis et flertal af forældre til børn i en 5. klasse ønsker, at klassen videreføres som udelt 6. og 7. klasse, ja, så skal det ske, hvis det i det enkelte tilfælde er praktisk gennemførligt, hvad der så menes dermed. Men hvad nu med de